

[Madsen-Mygdal.]

denne Forlængelse. Stridsspørgsmaalet er rejst derved, at Ministeren og Regeringspartierne sætter ind paa denne Lov, hvad der aldrig har været før, at man skal have saa og saa mange Millioner til Indkøb af Jord baandlagt til Udstykning efter den og den bestemte Form, som vi er uenige om.

Ministeren sagde, at naar der ikke var Enighed, var det rigtigt at følge de gamle Linier, men her maa jeg sige, at dette er ikke de gamle Linier. Det er første Gang, Ministeren har prøvet paa at gøre en Forlængelse af den gamle Husmandslov afhængig af, om den eller hin Bevilling kan faas i Finansudvalgene eller ikke. Den højtærede Minister mente, at der var ikke Midler nok, der skulde øgede Tilskud til. Ja, men det, der i denne Forbindelse, naar vi holder os til Ændringsforslagene, er det afgørende, det er, at man kæder disse to Ting sammen, at man vil gøre Husmandslovens Forlængelse afhængig af, om man kan faa denne øgede Bevilling.

Saa hævdede Ministeren, at det var Venstres Opfattelse, at de to Former skulde prøves sideordnet. Ja, det var vor Opfattelse, men det er jo gaaet saadan, at de ikke er blevet det. Det er rigtigt, at jeg i sin Tid har gennemført en Række Ændringer, der paa de Omraader, som de angav, gennemførte Ligestilling. Jeg tror, det lykkedes f. Eks. med Hensyn til Byggeslaanene, hvor der ogsaa i sin Tid var stor Uoverensstemmelse. Der var dog stadig et Omraade tilbage, hvor jeg den Gang tænkte mig, at Vurdering og Handelspris kunde komme i saadan Overensstemmelse, at det var overflødigt at foretage Ændring; men Tiden har lært, at det var ikke overflødigt, der maa en Afgørelse til der, vi kan ikke fortsat blive ved med denne Ulighed, med denne Præmiebetaling til dem, der vil være Fæstere, denne Straffebet, som det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen talte om, til dem, som kun har det Ønske at være Selvejere.

Saaledes kan vi ikke fortsætte, der maa en Ændring paa dette Forhold. Er vort Forslag i saa Henseende ikke godt nok, tager vi gerne mod Belæring, men Lighed maa der være. Naar denne Lighed er tilvejebragt, og Ungdommen bliver stillet frit, har vi ikke noget imod at give baade de 4 Mill. Kr. og endnu mere til Statens Indkøb af Jord; men vi anser det for urigtigt ved Tvang og ved Brug af offentlige Midler at tvinge og lokke Folk ind i en Brugsform som offentligt Fæste,

hvis de i øvrigt foretrækker den gamle Form, Selvejet.

Jeg skal ikke tage en Diskussion op med den højtærede Landbrugsminister om Skrivelsen til Landstingets Finansudvalg. Jeg har, da denne Sag interesserede mig, spurgt Formanden for dette Finansudvalg, om det havde svaret, og dertil sagde han den Dag, jeg talte med ham: Nej, det har vi ikke, vi har først i Gaar modtaget Skrivelsen. Nu kan jo den højtærede Landbrugsminister, naar han kommer op i Landstinget med Forslaget — saa langt kommer han vel nok — forhandle om det med Finansudvalgets Formand der. Hvor Skrivelsen har været henne fra 21. Marts til den Dag, Finansudvalget modtog den — det er et Par Dage siden —, skal jeg naturligvis ikke kunne sige, det er et Spørgsmaal, som maa klares paa anden Maade.

Den højtærede Minister fremhævede, at der maatte en større Bevilling til nu, end vi nogen Sinde tidligere havde haft, for der var mindre Jord. Deroverfor maa jeg bemærke, at naar Venstre har været med til at vedtage 4. Oktober-Loven, var det, som tydelig fremhævet, et Forsøg, der gjaldt Lens- og Stamhusjord samt Præstegaardsjord, men det var ikke Meningen, at man i Tid og Evighed skulde have et Beløb til Raadighed, saa at man kunde vedblive at købe Jord, der aldrig maatte sælges, men skulde forblive i Statens Besiddelse; hvis det havde været Meningen, var det givet, at inden et vist Tidsrum var gaaet, vilde al Jord være gaaet over i Statseje og være blevet Statsfæste, men saa var det ikke længere noget Forsøg, saa var Afgørelsen truffet.

Vi gør ingen Indsigelse mod, at Loven fuldt ud anvendes paa den Jord, den var bestemt for, men nu, da vi nærmer os det Tidspunkt, da denne Jord er opbrugt, siger vi: Nu maa der en anden Afgørelse til, nu maa der træffes en anden Aftale, og vi stiller os imødekommende; vi tror ikke paa dette offentlige Fæste, men vi vil ikke gaa imod det, vi vil stemme for, at det kommer ind, men vi forlanger, at det ikke favoriseres paa Selvejets Bekostning ved Hjælp af offentlige Midler, vi forlanger, at de unge skal staa fuldstændig frit i deres Valg og ikke paa Forhaand være tvunget til at tage Fæste i Stedet for Selveje.

Den højtærede Minister sagde, at saaledes som Forholdene laa, var det hans Pligt at fremsætte Forslaget om 4 Mill. Kr. Det skal jeg ikke diskutere med den højtærede Minister, men hvorfor fremsætter